

УКРАЇНЦІ, ЄДНАЙТЕСЯ!

ВІСТНИК

Української Національної Ради
в Канаді.

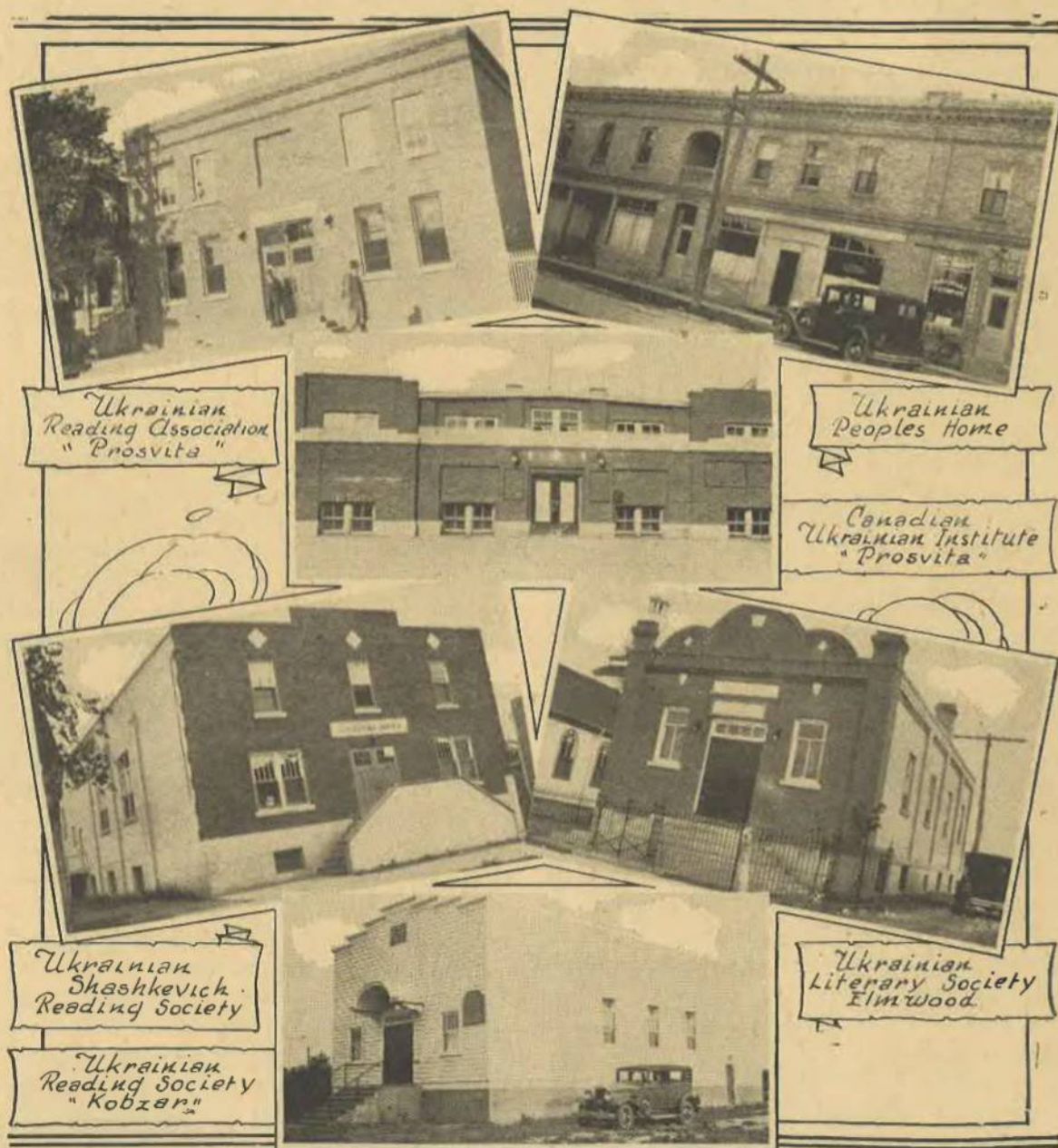
HERALD OF THE UKRAINIAN NATIONAL COUNCIL
IN CANADA

(Non-periodical)

Адреса: Ukrainian National Council 667 Flora Ave. Winnipeg, Man.

Рік I. Число перше. Серпень 1933.

Winnipeg, Man., August 1933.

На малюнку будинки деяких товариств — членів Укр. Нац. Ради: 1. Читальня Просвіти; 2. "Взаїмна Поміч" від. I. (в Нар. Домі); 3. Інститут Просвіта; 4. Рідна Школа М. Шашкевича; 5. Тов. Т. Шевченка на Елмвуд; 6. Тов. Кобзар на Форт Рудж.

Ціна 10 центів.

English pages 20—23.

До організованого українського громадянства в Канаді ВІД УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ

Від часу, коли перестав існувати Народний комітет, себто через останніх десять літ, давався серед свідомого Українського громадянства відчувати брак національного представництва верховного осередка, що надавав би напрям на різних ділянках нашого життя, а в рішучих хвилях міг заговорити іменем цілого нашого свідомого загалу в Канаді, або бодай важливої його частини.

Протягом перших кількох літ після поневолення Великої України більшовиками, а особливо після злосчастного рішення Ради Амбасадорів з дня 15 березня 1923, яким Західно-Українські землі віддано на поталу польському завойовникові, сю нашу байдужність можна ще було до певної міри виправдати огірченням і загальною зневірою в міжнародну справедливість, однак згодом відсутність Канадського Українського центру стала нашим поважним гріхом занедбання.

Українська преса вказувала останніми роками на конечну потребу створення такого репрезентаційного тіла, а час від часу виголошувалося відчити на сю тему по різних українських організаціях. На жаль, помимо того, що всі в засаді годилися на сю думку, ніхто до недавна не спромігся на рішучу ініціативу в цьому напрямку.

Справді в межичасі повставали в міру потреби спільні комітети для влаштування національних свят або переводження виборів і т. д. а навіть покликано до життя Комітет Оборони політичних в'язнів, зложений з делегатів усіх передових організацій міста Вінніпегу, однак усі ті тіла мали більш тимчасовий, місцевий характер, або занадто обмежене поле діяльності.

Усе таки ці спроби мали великі виховавчі наслідки, бо вони призвичаїли своїх учасників до спільної праці для добра Українського загалу, з забуттям вузькопартійних, релігійних чи інших ріжниць, що їх ділили досі в буденнім життю. Таким чином вони стали тою підвалиною, на якій можна було тепер взятися до здвигнення верховної будівлі національної єдності, без якої досі ще ніякий нарід в історії не виборов собі державної самостійності і належного місця в сімї культурних націй.

Недавні події на міжнародній політичній арені, які недвозначно вказують на можливість ревізії несправедливих постанов Версайського

Мира, а може навіть цілковитого перероблення політичної мапи Європи, дали Українцям міста Вінніпегу новий товчок до застанови над важливим питанням об'єднання всіх своїх сил. Серед сприятливих обставин голос канадських Українців, особливо з огляду на нашу приналежність до могутньої Бритийської Імперії, мігби без сумніву поважно заважити на долі українського народу в Європі.

Маючи це на увазі, одна з передових українських організацій у Вінніпегу дала сеї весни почин до цілого ряду поважних нарад над цією справою, в яких взяло участь кільканайсять місцевих товариств. Овочем тих нарад було створення УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ В КАНАДІ, яке наступило дня 12 травня с. р. Метою її є піднесення культурної й суспільної діяльності українського населення в Канаді, авторитетне виявлення публичної opinio сьогож населення й всебічна допомога українському народові в боротьбі за створення Соборної Суверенної Української Держави. Є се цілі, під якими може без вагання підписатися кожний український патріот в Канаді.

Українська Національна Рада знаходиться на разі, з природи річи, в першій стадії свого розвитку. До неї належать покищо лише українські організації з міста Вінніпегу й його передмість. Вінніпег, як найбільший український осередок в Канаді, вважав своїм обов'язком дати почин до сего діла, однак щирим бажанням ініціаторів є, щоби Українська Національна Рада обхопила згодом весь свідомий і організований український загал на цілій території Канади.

Тому Управа Національної Ради звертається отсим з палким закликом до всіх Українських національних організацій у Канаді, без ріжниць релігійних, партійних чи інших поглядів, щоби вони простудіювали докладно її статут і зголосили своє приєднання до сієї загальної організації. Буде добре, коли в місцевостях, де існує більше українських організацій повстануть місцеві відділи Української Національної Ради.

Коли більша скількість українських організацій з різних сторін Канади зголосить своє приступлення, Управа Національної Ради подумає про скликання всеукраїнського зїзду, на якому буде вибрана нова управа для цілої домінії.

Тяжке положення нашого народу на різних землях вимагає від нас великої об'єднаності

праці; українська справа стоїть в центрі європейської політики **на черзі дня** світових подій. Настав момент, коли всі ми мусимо бути готові до великого визвольного діла, бо Україна мусить бути визволена.

Події назрівають дуже скоро, й рішаючі хвили повинні застати нас у повні пригодованих до плянної акції за кращу долю українського народу. Тож не гайте часу й прилучайтеся чим скорше до Української Національної Ради в Канаді!

УПРАВА (ПРЕЗИДІЯ)

Стефан Скобляк — Тво Читальня Просвіти — голова.
 Максим Мелещук — Тво ім. Т. Шевченка Сейнт Боніфес — заступник голови.
 Іван Байдак — Канд. Укр. Інститут Просвіти — рекорд. писар.
 Іван Коваль — Тво "Кобзар" на Форт Рудж — заступник рекорд. писаря.
 Володимир Кошовський — Брацтво Запомогове св. о. Николая — фінанс. секретар.
 Юрій Лигач — Тво ім. Т. Шевченка на Елмвуд — заступник фінанс. секретаря.

СТАТУТ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ В КАНАДІ

I. ОРГАНІЗАЦІЯ

1. Укр. Нац. Рада є репрезентація Українського населення в Канаді, організованого в різні культурно-просвітні, економічні, ідеологічні, запомогові, професійні і інші громадсько-го значіння організації.

2. Кожна організація зберігає свою повну самостійність і незалежність у своїй власній діяльності.

3. Українську Національну Раду творять ті товариства і організації, котрі стоять за повну незалежність всіх Українських Земель і обстоюють ідею Української Соборної Суверенної Держави.

II. МЕТА

Метою УНР є: —

1. Авторитетне виявлення публичної opinii Українського населення в Канаді.

2. Всебічна допомога Українському народові в боротьбі за визволення від окупантів і за створення Української Соборної Суверенної Держави.

3. Плекання засад доброго горожанства

Данило Пташник — Рідна Школа ім. М. Шашкевича — скарбник.

Н. Баран — Тво Взаїмна Поміч Від. I. —

Г. Климків — Інститут ім. Т. Шевченка на Бруклендс.

Д. Микитюк — Тво Українських Січових Стрільців ім. пол. Д. Вітовського — контрольори.

КОЛЕГІЯ РЕФЕРЕНТІВ

Н. Козьмук — Запомогове Брацтво св. Івана Сучавського.

Г. Кузь — Рідна Школа Маркіяна Шашкевича, Др. М. Мандрика — Українське Трудове Обеднання.

К. Андрусишин — Т-во Читальня Просвіти.

А. Господин — Т-во Читальня Просвіти.

Д. Будка — Інститут Просвіти.

В. Біберович — Інститут Просвіти.

А. Йонкерова — Канадійсько Українське Жіноцтво.

А. Пруська — Укр. Трудове Обеднання.

Е. Ситникова — Канад. Укр. Жіноцтво.

Адреса Української Національної Ради:

UKRAINIAN NATIONAL COUNCIL IN CANADA

667 Flora Ave.

Winnipeg, Man,

і піднесення культурної діяльності Українського населення Канади.

III. УПРАВА У.Н.Р.

1. У.Н.Р. складається з делегатів всіх Українських Товариств, з пяти членів від кожного.

2. У.Н.Р. вибирає Президію в такому складі: Голова і його заступник, секретар, секретар фінансовий і скарбник.

У.Н.Р. вибирає також контрольну комісію, яка складається з трьох.

3. Президія і контрольна комісія вибирається з представників різних товариств на час одного року на загальних Річних Зборах в місяці травні.

4. Референти вибираються на рік і можуть бути перевибрані і на далі, як фахівці в справах. Вони вибирають між собою трьох, які творять генеральний секретаріят.

IV. ПРОВАДЖЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ

9. Президія У.Н.Р. скликає засідання Ради регулярно раз на місяць, а в разі потреби і скорше. На цих засіданнях Президія подає на обговорення питання, котрі стоятимуть на черзі, а референти дають доповіді в поручених їм справах.

10. Засідання Президії У.Н.Р. відбуваються в міру потреби. На цих засіданнях беруть участь також референти.

11. В заслуханих і обговорених справах У.Н.Р. виносить свої постанови, котрі приймаються через голосовання звичайною більшістю голосів членів Ради.

12. В потрібних випадках Президія Ради може скликати Загальні Збори (Конференцію) з членів всіх Товариств належних до Ради для поінформовання у важних справах і прийняття масових рішень. Також Президія може скликати в потрібних випадках Всенародні Укр. Віча.

V. ЗАСОБИ ФІНАНСОВІ

13. Матеріальні засоби У.Н.Р. складаються з добровільних вкладок, дарів, колект і проче.

* * *

Увага до статуту. — В більших центрах Канади укр. товариства можуть об'єднуватися на підставі цього статуту і вести свою працю в тісному зв'язку з Управою У.Н.Р. у Вінніпегу, доки не буде скликано загального всеукраїнського з'їзду для вибору центральної управи **Ред.**

Деклярація Української Національної Ради ПРО ОБОРОНУ УКРАЇНСЬКИХ ЗАХІДНИХ ЗЕМЕЛЬ, НЕПРАВНО ЗАХОПЛЕНИХ ПОЛЬЩЕЮ, РУМУНІЄЮ ТА ЧЕХОСЛОВАЧЧИНОЮ

Українська Національна Рада в Канаді заявляє, що кожний Українець та Українка, що вибрали Канаду за свою нову батьківщину мусять бути добрими канадійськими горожанами і дбати про добробут і розвиток цього краю.

Але разом з тим кожний Українець і Українка принесли сюди, або від батьків переняли гострий біль в своєму серці і тяжке обурення почуття людської гідності за свій поневолений нарід в Старому Краю, за неправду і насильства, заподіяні над ним ворогами. Це почуття людської гідності і світової справедливості примушує ціле Українське населення Канади боротися за визволення українських земель і українського народу з під чужого насильницького ярма.

Три великі українські території і досі ще чекають на рішення органів міжнародної власти, таких як Ліга Націй, Міжнародний Трибунал та міжнародні конгреси.

Ці території є: Східна Галичина, Буковина та Прикарпатська Русь. Всі вони стали вільними в час розпаду Австро-Угорської імперії, подібно до того, як стали вільними землі чеські, словацькі, польські. Подібно останнім землям всі ці території українського народу здобули право на самоозначення, на вільне опріділення своєї власної державности на підставі засад Версайського мирного трактату та Вилсонових точок світового миру.

Одначе, Східна Галичина була брутально захоплена військовою навалою з боку Польщі, і ні Ліга Націй, ні міжнародні конгреси не виконали свого обов'язку подати захист Українській Галицькій землі і вигнати з неї напаснижа. Версайський трактат миру залишається і досі не виконаним відносно Східної Галичини. Рішення Ради Амбасадорів з дня 15 березня 1923 р. про

кордони Польщі на Сході не має жадного правного значіння, бо то не було рішення міжнародного конгресу, ані правне рішення Міжнародного Трибуналу. Східна Галичина перебуває під польською займанщиною безправно і Східна Галичина не може бути трактована як національна меншість, не може задовольнитися правами автономії, але мусять одержати право повного державного відділення від Польщі, одним словом: мусять стати цілковито незалежною, суверенною державною одиницею.

Разом з відділенням від Польщі Східної Галичини мусять бути переведено відділення від Польщі всіх українських земель, а саме: Волині, Холмщини і Полісся, котрі, на підставі нового міжнародного розпорядку, проголошеного при встановленні світового миру, одержали право на вільне державне самовизначення, але насильницькими наскоками большевицьких і польських військ були позбавлені можливості використати свого права і опинилися з межах Польщі після рижського миру, заключеного обома завойовниками — Польщею і большевицькою Росією.

Тому разом з Галичиною мусять бути відділені від Польщі всі українські території для використання права вільної держаної самоорганізації.

Подібно насильницькому захопленню Галичини польським завойовником, насильно захоплена також і Буковина румунським королівством. Українська провінція бувшої Австро-Угорщини — Буковина — стала вільною з правом на своє державне самоопріділення після розпаду Австро-Угорщини. Але здійснити того права їй не дало румунське завойовання, котре є актом брутального порушення засад міжнародного права. Артикул 59 Сен-Жерменського трак

тату з дня 10 вересня 1919 р., котрим нова Австрійська республіка примушена була відцуратися Буковини на користь Румунії, не має жадної правної сили, бо Буковина ніколи до Австрійської республіки не належала і ця республіка ніколи не була уповажнена буковинським населенням рішати його долю.

Буковина, подібно до Галичини, мусить здійснити право свого державного самовизначення і мусить бути вилучена з під румунського ярма.

Прикарпатська Україна (яку названо Прикарпатська Русь) через своїх представників заявила свою гзоду на союз з Чехо - Словацькою республікою, як автономна держава, і міжнароднім трактатом з дня 10 вересня 1919 р. Чехословацька республіка, що також військовою силою окупувала Прикарпатську Русь, зобов'язалася ті права державної автономії цієї української землі здійснити. Цей міжнародній трактат прийнято під протекцією Ліги Націй дня 19 листопада 1920 р., однак Чехословаччина обернула Прикарпатську Русь в свою колонію, а Ліга Націй жадної охорони Прикарпатської Русі не дала. Тому зв'язок Прикарпатської Русі з Чехословаччиною втратив всякий правний характер, через нехтовання договору і вчинення насильства над волею населення. Тому Прикарпатська Русь має право на свобідне державне самоопреділення і мусить бути відділена від Чехословацької держави.

Такі є формально-правні підстави для визволення західно-українських земель з під Польщі, Румунії і Чехії. Але самі елементарні права людскости, підставові права свободи народів, підкреслені як найбільші святощі культурного світу, в декляраціях світового миру, — ці елементарні права вимагають повної свободи українського народу, злуки його земель в самостійну державну одиницю. Ці елементарні права вимагають визволення Галичини, Волині, Холмщини, Полісся, Буковини і Прикарпатської Русі і злуки їх в самостійну державну одиницю українського народу аж поки не визволяться всі українські землі і не повстане Соборна Суверенна Українська Держава на всіх просторах земель, заселених українським народом.

Але й поза тим ці українські землі вимагають негайного визволення з причин елементарної людської моралі, бо завойовники українських земель — Польща, Румунія і Чехословаччина обернули ці землі в свої колонії і вживають способів найогиднішого колоніяльного трактування супроти українського населення.

Всьому світові відомі середовічні, нелюдські, а дикунсько-звірячі військові езекуції Польщі над українським народом. Польська дійсність на Західно-Українських землях — це палаюча огнем пляма тяжкого сорому на лиці всього культурного світу. Політика Польщі — це винищування українського народу, — матеріальне, культурне і фізичне.

Український нарід і кожна одиниця українського походження буде боротися до краю проти всякого польського панування над Українцями. Не може тут бути ніякого миру, жадного перемиря!

Румунія на Буковині йде слідами Польщі, винищуючи українську культуру, гноблячи українське населення і напихаючи на українські землі свою відому некультурність.

Чехословацька влада на Прикарпатті, в додаток до жорстокости поліційних переслідувань українського населення, до тяжкого визиску його економічного, працівного та культурного виморює його голодом з року на рік. Голод серед Українців карпатських гір став звичайним явищем на цій українській землі під чехословацькою займанщиною.

Зважаючи на це все Українська Національна Рада в Канаді вважає своїм обов'язком прилучити свій голос і свої сили до боротьби українського народу на Західних Українських землях за повне визволення з під Польщі, Румунії і Чехословаччини для обеднання їх в одну українську одиницю, незалежну і суверенну, аж до повного визволення цілого українського народу і створення Соборної Української Держави на всіх просторах, заселених українським народом.

Українська Національна Рада в Канаді закликає всіх Українців і Українок, щоби вони остаючи добрими канадійськими горожанами, стояли твердо на обороні волі і прав українського народу в краю і боролися словом і ділом за повне його визволення.

Можливо, що в тяжких умовах буття під ворогом, та чи інша частина українського населення в Старім Краю примушена буде йти на певні тимчасові порозуміння чи перемиря з окупантами. Але тут, в нашій вільній прибраній батьківщині ніхто з нас не може бути примушений до жадних компромісів, до жадних уступок, до жадних порозумінь. І тому кожний, хто піде на такі порозуміння чи уступки, — зробить тяжку провину перед своїм народом, підсилить ворога і сам впаде низько в своїй людській і національній гідности.

Українська Національна Рада закликає весь український загальний стояти непохитно при засадах визволення українського народу: за повне вилучення зі всіх українських земель Польщі,

Румунії та Чехословаччини та за створення з Галичини, Волині, Полісся, Холмщини, Буковини і Підкарпаття незалежної, суверенної української державної одиниці.

Виннипег, Ман., дня 23. червня 1933.

Деклярація Української Національної Ради ПРО КОМУНІСТИЧНУ ПРОПАГАНДУ СЕРЕД КАНАДИЙСЬКИХ УКРАЇНЦІВ

Кожний чесний Українець, що знайшов собі нову батьківщину в Канаді, мусить бути добрим канадійським горожанином, бо він прийшов сюди не від добра, а від злиднів і знущань в своїй рідній країні, поневоленій і опанованій чужими завойовниками, головню Москалями і Поляками. Кожний чесний Українець признає, що він знайшов в Канаді свободу та повагу до своєї людської гідности, як і відкритий шлях до ліпшого життя.

Разом з тим кожний чесний Українець боліє серцем за свій поневолений, кинутий в найбільше горі; нещастя Український Народ; кожний чесний Українець носить в своїй душі найдорожче гасло: **“Україна мусить бути визволена”**.

Це гасло буде здійснено тоді, наколи повстане на великих просторах від Карпат до Кавказу велика сорокапяти мільйонна Українська Суверенна Держава, в своїх міцних кордонах, зі своїм народом визнаним верховним урядом, зі своїм кріслом в міжнародних органах, зі своїми послами і консулярами по чужих державах, яко великий член великої родини Народів світу.

Це гасло буде здійснено тоді, наколи в тій Українській державі сам Український народ буде посідати і користуватися всіма величезними добрами Української землі, вільно і незалежно.

І Український нарід, в своїй героїчній боротьбі проти московської імперії та проти московських і польських військових нападів, в епохальні роки 1917—1922, як і в революційній боротьбі по цих роках і до цього часу, ставить своєю метою здійснення того великого гасла — створення своєї Суверенної, Соборної Української Держави.

Історичні події 1918—1820 років показали, що Український нарід був би здійснив свою мету, був би створив Соборну Українську Державу і не допустив військового захвату західних земель Польщею, Чехією та Румунією, бо мав для того досить сил, як би комуністичний уряд Москви не обрушив на молоду Українську народ

ню Республіку всіх сил мільйонних озброєних орд і не задушив в крові і вогні сусиль Українського трудового народу до свobodного, щасливого життя.

Катом Українського народу, що закував його в тяжкі кайдани, стала на цей раз Москва, як ставала за часів царя Петра та цариці Катерини.

Щоб обдурити світ і Український нарід в його найдорожчих жаданнях своєї власної держави, комуністичні завойовники з Москви проголосили на частині Українських земель — Українську Советську Республіку. Але що вони дали в тій Республіці Українському народові?

Український нарід потребує суверенности, повної незалежности, а Москва дала йому повну залежність від себе; нема кордонів, нема свого війська, щоб свободу краю охороняти, нема своєї адміністрації, бо край урядуеться з Москви, нема своїх послів за кордоном, нема свого місця в сімі народів Європи, нема взагалі і тіни державности. Лише глумлива назва на мапі.

Український нарід потребує розпорядитися добрами свого краю, своєї землі, щоб жити і розвиватися. Комуністична Москва відобрала від нього все: хліборобські землі, вугляні поклади, залізні поклади і всякі інші природні добра, котрими Україна та багата. Комуністична Москва відобрала від Українського народу господарські зняряддя: залізницю, фабрики і таке інше, а зверх того відобрала і його власну робочу силу, поставивши до примусової праці на Москву.

Комуністична Москва позбавила Український нарід навіть власного його родинного кутка, виганяючи родини з хат, руйнуючи родинні гнізда і переводячи людей на невільницьке касарнянське життя.

Український нарід під московською комуністичною кормигою став безпритульним, голодним жебраком. Українська земля, найбагатша країна Європи, що своєю пшеницею і іншими харчовими добрами годувала Європу, обер-

нулася під комуністичним ярмом в країну голоду і мізерії.

Сором розідає нашу душу за те приниження, і гнів страшний, огненний мусить палати в Українській душі проти московської комуністичної звірини! Бо навіть татарські орди в страшні роки XIII століття не спустошили так України, як спустошили її московські комуністичні дикуни.

В люті роки 1920—21 загинуло з голоду на Україні, від комуністичної господарки, мільйони людей. Другі мільйони загинули від комуністичних розстрілів і тортур. А тепер знову мільйони пухнуть від голоду, тисячі падають мертвими на дорогах і полях України!

Гей, чи-ж знайдеться чесна Українська душа, що підніме голос за дальше панування Москви над Україною? Чи ж знайдеться чесна Українська душа, що підніме голос проти свого, замученого голодом, муками і здиством, Українського брата, сестри, батька, матері? Хто ж з Українців підніме голос проти свого народу, а за московських катів?

Як хто підійме такий голос, **той є зрадником свого народу**. Той не є Українцем, хоч би й вийшов з Українського племені, хочби й називав себе Українцем.

Комуністична Москва називає себе захистником працюючого людства, оборонцем правди, борцем проти насильницьких масакрів. Але той, хто називає себе борцем за правду, за робочий люд, за мир, той не може діяти брехнею, здиством, масакрами! Та зброя комуністичної Москви як раз є брехня, куля, здиство!

Метою своєю Комуністична Москва ставить здійснення хоробливих, маніяцьких плянів своїх вождів. Люди для неї лише робочі м'язи, гарматне м'ясо та гній. Але щоб здурити людей, Москва співає солодкі пісні, розпалює низькі пристрасти, щоб уловити темняків у свої сіті. Тисячі і сотки тисяч підкуплених агентів працюють серед несвідомого людства і збивають його в лантухи московських різників.

Щоб засліпити Українських людей у вільних країнах, аби вони не дали руки допомі своїм братам в краю, та щоб вони служили як пси Москві, комуністичні правителі утримують в Канаді і інших країнах своїх шпівнів і платних агентів, щоб вони дурили несвідомі маси про дійсний стан на Україні, щоб вони підбурювали їх місцевими справами, підбивали на неоправдані вчинки, аби люде облудно дивилися на них, як на своїх захистників і єдиних провідників.

Лише темніші, лише менш свідомі йдуть за

тими агентами. Тому не диво, що в Канаді до комуністичних організацій не йдуть масово ні Англіїці, ні Німці, ні навіть Жиди, взагалі не йдуть люде з культурніших кол.. Лише емігранти з найменш освічених, з найбільш несвідомих йдуть за шпівнами і провокаторами з Москви. Їм вони вбивають в голови, що Англіїці і інші нездбні, нерозумні і т. ін., а лише вони, ці безпорадні емігранти, можуть дати провід цілому Світові. І знаходяться такі, що на цей безсоромний глум піддаються, віддають свої останні центи, розбивають свої голови об камінні мури на прославлення Москви.

Тим часом нігде і ніколи комуністичні агенти не зробили робітникам чи фермерам добра! Нігде і ніколи! **Все, що могло здобути робітництво, здобувало через свої юнійні і інші організації, а все, що тратило робітництво по цілому світі — то було в наслідок комуністичного розбиття.**

Комуністи кричать про кризу в Канаді і Америці. Криза є незаперечним фактом. Але навіть в кризі такій тяжкій, як тепер, працюючому людству в тих країнах живеться сто крат легше і вільніше, як під владою комуністичної Москви. Самі московські правителі в своїх звітах подають, що середній зарібок робітника в Радянщині є 103 рублі на місяць, а вартість рубля після цін на харч є нині всього 4 амер. центи. Отже зарібок під комуністами є лише 4 долари 12 центів місячно.

Ми бачимо, що господарська криза в цих країнах промине не завдяки московським комуністам. Ми бачимо більше, що життя робітника і фермера поліпшиться лише шляхом розумної, свідомої діяльності робітництва і фермерства в умовах свободи, яку ми в цій країні маємо. Ми віримо, що життя поліпшиться скоро, а також бачимо, що коли воно поліпшиться, то життя під московською кормигою зістанеться й надалі гіршим і страшнішим як при найтяжчих депресіях.

Комуністичні агенти обдурюють людей тим, що на Україні переводиться великі будови індустріальних підприємств. То правда, що переводяться, але не на потребу живим людам, а на втіху маніякальним диктаторам; не на користь Українському трудовому народові, а на його злидні і смерть.

На Україні денно і ношно видобувають вугілля, залізо, манган і інші природні багатства, щоб як найбільше їх вивезти на Московщину, і на Україні залишаються лише порожні шахти, як обкрадені льохи, як обграбовані скрині, в я-

ких визволеній Український нарід не знайде вже свого добра.

Колеса нових фабрик виливаються з крові і поту Українського народу, димарі тих фабрик куріють з кісток українських дітей, бо для того, щоб закрутилися колеса та задимилися димарі на прославлення Сталіних та Леніних, треба, щоб вимирали мільонами Українські люде від куль, голоду і холоду.

Ціла Україна — є страшна вязниця, не менш страшна, як колишні турецькі вежі та галери, в яких Українські борці за волю — Запорожські козаки — проклинали свою долю.

І наш обовязок є — подати руку помочі Українському народові до його визволення. І наші обовязок є нищити ворогів його визволення.

Українська Національна Рада в Канаді, з великого обовязку перед своїм народом, закликає весь Український загал одностайне стати за добре Українське ім'я, за мудре поведження в нашій новій батьківщині, за славу, честь і свободу Українського Народу на його рідних землях!

Будьмо братами, добрими для себе самих і для друзів наших, і будьмо невмолимими до во

рогів нашого народу.

Не може бути братом нашим зрадник народу. **Всі, хто йде за комуністичною Москвою — є зрадниками Українського народу.**

Всі ті організації, що носять ім'я українське але йдуть за комуністами, не є українськими організаціями, а є зрадницькими гніздами, гіршими за яничарів!

Бойкотуйте продажних зрадників — комуністичних лідерів, що на своїй провокаторській роботі заробляють тлусті доляри чи то шляхом прямої московської заплати, чи шляхом обману несвідомого робітника.

Навертайте несвідомих зрадників, що з свого блуду і темноти попадають в комуністичні табори.

Хай згине неволя Українського народу! Хай згинуть його гнобителі!

Хай живе Визвольний Український Народ в своїй Соборній Суверенній Незалежній Державі!

Хай живе Українська свідомість і любов до свого народу серед канадійських Українців!

Хай живе наша нова вільна батьківщина Канада!

Винніпег, Ман., дня 23. червня 1933.

ХРОНІКА УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ В КАНАДІ

Перше організаційне засідання представників українських національних товариств м. Виннипегу і околиць було скликано зарядом Т-ва Читальні Просвіти, і відбулось дня 6 квітня 1933 р., в домі Читальні Просвіти. На це засідання прибули делегати від таких товариств: Кан. Укр. Інституту Просвіти, Укр. Нар. Дому, Т-ва Чит. Просвіта, Рідної Школи ім. М. Шашкевича, Зап. Брацтва св. о. Николая, Зап. Брацтва Св. Ів. Милостивого, І-го відділу Тва "Взаїмна Поміч", 21. від. Тва "Взаїмна Поміч", Укр. Тва ім. Т. Шевченка в Ст. Бонифас, Укр. Т-ва "Кобзар" на Форт Рудж, Т-ва Січ. Стрільців ім. Д. Вітовського, Укр. Трудового Обєднання, Т-ва св. Михаїла, Зап. Т-ва св. Ів. Сучавського, Комітету оборони політ. вязнів і Укр. Т-ва ім. Т. Шевченка на Брукленд. На засіданню предсідником був С. Скобляк, секретарем Блажкевич.

Зібрання заслухало вступну промову предсідника і спеціальний реферат про потребу організації Укр. Національної Ради і після того представники товариств висловили свої погляди на справу. За потребу організації Укр. Нац. Ради виголосили свої заяви такі представники:

проф. В. Біберович і Д. Будка — від Кан. Укр. Інституту Просвіти, Д. Гункевич і Т. Ферлей від Укр. Нар. Дому, Каблак від Зап. Брацтва св. о. Николая, заявивши, що Брацтво цілою своєю організацією в 3000 членів прилучається до Укр. Нац. Ради; Кузь — від Рідної Школи М. Шашкевича. К. Андрусин і Мудрий від Читальні Просвіти, Н. Баран і Дудар — від 1-го від. "Взаїмної Помочі", Микитюк від Січ. Стрільців, Др. М. Мандрика—від УТО, Н. Козьмук—від Зап. Т-ва св. Ів. Сучавського, Чорний — від Т-ва на Брукленд, М. Мелешук — Т-ва на Ст. Бонифас і інші.

Після дискусій ухвалено одноголосно: приступити до створення Української Національної Ради і вибрано комісію для вироблення статуту і основ організації.

Засідань статутової комісії відбулося двоє: в Нар. Домі і в Інституті Просвіта.

Загальні збори представників товариств до прийняття виробленого комісією статуту відбулися дня 5 травня. в Читальні Просвіти. Після обговорення і прийняття статуту було призначено перше засідання Укр. Нац. Ради на день 12-го травня.

Перше засідання Укр. Нац. Ради відбулося

дня 12 травня в домі Тва Чит. Просвіта. На цьому засіданню вибрано президію Ради і колегію референтів та контрольну комісію. Вибори переведено односторонньо. (Лісту вибраних див. під відозвою на перших сторінках "Вістника".)

На перше засідання Укр. Нац. Ради не прибули делегати від Укр. Нар. Дому, хоч і брали активну участь у всіх попередніх засіданнях. Делегати Укр. Стрілецької Громади зложили заяву, що від участі в УНР. вони відмовляються.

Засідання президії УНР. та колегії референтів відбувалися раз на тиждень регулярно.

Друге засідання УНР. відбулося дня 23 червня в домі Читальні Просвіти. Вислухано такі реферати: "Політичне положення в Європі і Західні Українські Землі", "Положення Українського Народу під комуністичною окупацією", Інформаційний звіт голови і секретаря, Справа укр. відділу в Публичній бібліотеці, Справа висилки делегації укр. молоді на Зїзд в Чикаго і інші справи.

Ухвалено односторонньо декларації про Західні Укр. Землі і про комуністичну пропаганду серед канадійських Українців.

Третє засідання УНР. відбулося дня 29 липня в домі Рідної Школи М. Шашкевича. Вислу-

хано: Інформаційний звіт Президії, доклад в справі пресового фонду, доклад про нову хвилю русифікації на Великій Україні, про відзнаку для канадійських Українців і інші. Принято односторонньо резолюцію з засудом большевицького бантитизму і нападу на І-ше віче УНР.

Перше масове віче, скликане УНР., відбулося дня 16 липня в домі Читальні Просвіти. Програма дня: Інформаційна промова про значіння УНР., оголошення декларацій УНР. до загального відома (Про Західні Землі і про комуністичну пропаганду), реферат про національну часопись і реферат про економічну солідарність канадійських Українців.

Творім і попираймо робітничі і фармерські організації, бо вони ведуть до кращого життя.

Але робітничі і фармерські організації вимагають тверезої творчої праці, свободи і ясности розуму.

Комуністична пропаганда — це алкоголічний напій, що затемнює ум, відбирає свободу волі і кидає людину у вир божевільної фантазії, котра ніколи не здійснюється.

Московський комунізм на ділі є лише здирством, терором і брехнею.

Дійсна картина першого віча Укр. Нац. Ради НАПАД БОЛЬШЕВИЦЬКИХ БАНДИТІВ

Перше віче Української Національної Ради у Вінніпегу з неділі 16 липня було дійсно визначною і дуже повчальною подією. Погром комуністичних ударників, який дав цьому вічу надзвичайний, всеканадійський розголос, не був простим собі випадком і заслуговує на більше, ніж просту цікавість до себе. Але головне значіння цих кривавих, так сказатиб, хрестин Ради полягає на тому, що вони дали наглядний доказ конечности і життєздатности організації об'єднання українських національних сил у Вінніпегу. Не чекайте на таку науку у себе. Розумний учить завчасу з чужої пригоди! Подібний випадок", як на першому вічу Ради у Вінніпегу, стався тож неділі у Судбурах, Онг. і може статися колинебудь усюди! Коли не будете на те приготовані, то нарікайте тільки на себе самих, якщо вам у такому "випадку" не допише щастя.

Дійсна картина комуністичного нападу на віче Ради вже вияснена до найменших подробиць. Напад був зорганізований комуністами

заздалегідь на вічу, скликаному нібито в справі революції в Хінах. Але на ділі про Хіни було там дуже мало бесіди. Вся піна того віча була звернена проти Української Національної Ради у Вінніпегу. Пущено брехню, що на вічу буде рішатися домагання до уряду про депортацію всіх безробітних до Старого Краю. Розуміється, нічого подібного Раді навіть не снилося. Навіть депортація явних громил з Канади до Краю є не бажана з точки погляду українських інтересів, бо хто може жити Рідному Краєви такого додатку до його нещастя! Хиба Канаді може пошкодити купа дурних ревунів настільки, як безпомічному українському громадянству Старого Краю? Хиба нам у Канаді не лекше з ними справитися? Але комуністам треба було чимсь запаморочити ударників! А тихенько тамже намічено плян погрому віча Ради, зібрано громил, назначено ватажків і розділено всім "ударні задачі". Юнайтед фронт, що гніздиться в комуністичній російській організації імені Максима Горько-

го, дістав головну задачу розбити віче внутрі, захопити будинок і зробити своє віче. Група “ударників” так званого Укр. Робітничого Дому дістала задачу зайняти позиції з надвору під будинком і на відході вибити вікна. До втечі змобілізовано авта. Резерви містилися в УРДомі. Полевий штаб находився на вуличному корнері на півдорозі між УРДомом і Читальнею Просвіти, де мало відбутися віче Ради. Там крутився в критичний час відомий комуністичний лідер Пеннер. Плян був незгірший і виконано його точно, але висліди були не ті, що їх надіялися комуністи, бо не дописали їм ні щастя ні ударництва.

Президія Ради виїхала була тої неділі з Виннипегу до Портедж ля Прері й інших місцевостей Манітоби. Вернулася заледви на назначений час віча. Вже ходили глухі вісти про пляни комуністичного нападу на віче, але президія злегковажила собі сю загрозу. Ніхто не міг надіятися, що “ударники” відважуться на такий напад у центрі Північного Виннипегу, де національні українські організації мають за собою поважну чисельну силу, незле зорганізовану в старих, кріпних Т-вах. Президія вислухала слухи про напад, про ударницькі перехвалки на пополудневому пикнику, махнула на те все рукою і приступила до програми без ніякої підготовки охорони віча. Доступ на салю був вільний для всіх. Не звернено ніякої уваги на товпу під будинком, бо сая була переповнена. Ніхто навіть не подумав про поліцію.

Відразу на початку віча виявилось, що на салі є велика група комуністичних громил. Многі з них є вже добре відомі з ріжних попередних виборчих і вічевих галабурд. Берховодив між ними добре відомий у Виннипегу комуністичний ревуна Дубний, родом Галичанин з Золочівщини, учитель одної з комуністичних шкіл у Виннипегу. Дійсну чисельну силу “ударників” трудно було відразу вияснити. Почалася провокація бесідників і президії віча — викрики, дурні уваги, як горбатим до стіни, ще дурнійші нашішки і ще дурнійші погрози. Оден з бесідників, наприклад, згадав про взаїмну віковичну ненависть між Українцями, які “готові собі взаїмно горла різати” — “ударницькі” лідери почали в живі очі брехати, що він звиває публику до різні “робітників”! Просьби і заклики до порядку від президії і з салі не робили на “ударників” ніякого вражіння. Навідворот — вони тільки розохочувалися щораз більше. Почалися вже цілі “ударницькі” промови на салі. Особливо заревіли “ударники”, як один з бесідників зая-

вив, що Україна повинна бути цілком незалежною від Москви державою. Не даремно комуністи затягнули на се віче російських громил! Очевидно вони не зовсім були певні за своїх українських ревунів. Усе таки певнійше є доручити москалям оборону інтересів, могутности, безпеченства і чести Москви та московського пановання над Україною. За Москалями потягали не эле проти незалежности України також і українські премудрі “ударницькі” ревуни. Таке замішання тягнулося з пів години. Хтось з урядників Читальні визвав поліцію. Зявилося три полісмани в дверях салі, але їх поява також не зробила помітного вражіння на “ударників”, що вже були на пів непритомні з реву. Полісмани заявили президії віча, що поліція не буде мішатися до порядку на салі, бо віче має публичний характер і поліція не може скоро зорієнтуватися на салі.

Полісмани вийшли з салі до одного з бічних приміщень і зайнялися вияснюванням характеру віча, а відтак дрібними галабурдами на галерії, де жінки почали перші “прати” ударників, що ялось залізли також і на галерію. Але сая вже не замічала галабурди на галерії. Вихід поліції з салі додав ударникам духа і між ними почався безнастанний рев. Публика заглушила їх гимном “Ще не вмерла”. “Ударники” затягнули “інтернаціонал”. Підчас інтернаціоналу вдалося нарешті вияснити їх сили і розміщення. Було їх около півтори сотки в двох рядах крісел коло виходу з салі. Сая мала шістьсот крісел і була добре виповнена народом. Але підчас інтернаціоналу витворилася прогалина між “ударниками” і мирною публикою. Було вже ясно, що положення робиться критичне. Після “інтернаціоналу” ударники розперезалися вже безтямно. Вискочив на крісло сам лідер “ударницьких” сил Дубний і завізвав “ударників” виразно до погрому: “розправимось з ними, виженемо їх з салі, зробимо своє віче.”

Хтось з російських “ударників” затягнув ганебну, плюгаву, крайно образливу для Українця російську пісоньку “Ми на Україну ідьом” — ту саму, де згадується горівку і “девки”. Вона добре відома тим, що знають російську большевицьку армію з часів її наїздів на Україну в 1918—21 рр. То був дійсно “майстерштик” провокації. Тільки славний на весь світ російський провокатор є здатний до такого майстерства! Після тої пісоньки мир уже був неможливий. Того було вже рішучо за багато! Рівночасно почали “ударники” витягати дручки, до яких були прикріплені ряди крісел. Оден друг і кілька

крісел появилися вже над головами в рядах “ударників”. Президія зорієнтувалася була ще підчас інтернаціоналу, що кожної хвилини може вибухнути бійка і зробила ще одно зусилля втихомирити салю. Кілька членів президії зійшло зі сцени на салю і підійшли до лінії “ударників”, щоби зблизька спробувати промовити їм до розуму і совісти. Надаремно. “Ударники” хотіли dokonче бійки і очевидно слідили за ними, бо не допустивши нікого до слова пустили перше крісло в рух саме на них. Те крісло перехопив у воздуху хтось з публіки і вже не випускаючи його з рук ударив ним на ударників. Хтось крикнув “бий гада” і в одній хвилі саля перемінилася в загальне побоєвище.

Публіка на салі не бажала собі бійки, не сподівалася її і зівсім не була до неї приготована. Загал публіки складався зі старших людей, мирно настроєних, батьків родин, членів просвітних організацій і церковних брацтв — словом людей, які не люблять галабурд і брідяться і встидаються буч. Взагалі Українці славяться на цілий світ своєю непомірною “відпорністю на провокацію”. Публіка того віча не була ніяким виїмком під тим зглядом. Публіка жадної іншої народности не терпілаби так довго такої безличної провокації. Відповідальні люди з президії віча знають свою публіку прекрасно і старались за всяку ціну не допустити до бучі. Заява комуністичних “Українських Робітничих Вістей” з 25 липня б. р. що “лідери українських національних організацій організували погром” є дуже дурненькою побрехенькою. Шістьсот свідків у Виннипегу, присутних на вічу Ради, бачили добре, що Рада не була приготована на бучу і що Рада і публіка старались уникнути бійки, навіть коштом явного пониження своєї гідности. Відчували се мабуть також і найдурніші з “ударників”, але се тільки підохочувало їх до провокації. Вони не розуміли найважнішого, а іменно того, що ніхто там не боявся їх каміння, дручків, крісел і їх “ударництва”. Люди боялися скандалу з огляду на свої Т-ва, на своє українське ім’я в Канаді. Але не боялися купи дурних реунів, колишних дезертирів і невтральників. “Ударники” вже знають се тепер у Виннипегу.

Контратака на “ударників” повелася надзвичайно удачно. Рев стих, якби хто ножем його врізав. “Ударники” відразу забули за своє “ударництво” і кинулися тікати. Під дверима збилася густа купа “ударників” — топчучи по своїх повалених від перших ударів товаришах. Деякі вилізли з салі рачки з візванням до Ма-

тери Божої. За Леніна, Троцького, Скрипника щось нічого не було чути. Один дістав кріслом так, що сидження розлетілося, а рамка крісла залізла йому на шию, як волови ярмо і так вибіг аж на вулицю. Бійка мала дійсно нелюдяний характер, але ціла та розправа з “ударництвом” не тягнулася більше як п’ять-шість хвилин. Особливу паніку між “ударниками” викликало крісло, що якось злетіло їм на голови з галерії. Де ударників вибито і викинено скорше, ніж на салі. Ранених в бійці з боку Ради було тільки двоє — один з них ножем, що також добре свідчить, хто і як був приготований до “ударництва.” Оба ранені не потребували йти до шпиталю. Крім того потерпіло випадково кілька осіб, що замішалися в товпу втікаючих ударників.

Несподіваний для ударників поворот бійки поспував їх пляни. Група, що мала задачу бити вікна, почала атаку передчасно і зробила дещо шкоди також і “ударникам”. Але втікаючі з салі “ударники” скоро заразили також і їх своїм страхом і шкода в шклі була менша ніж могла би бути на вирадок їх успіху. Каміння, цегли і залізя, вжите до вікон, мусіло бути приготоване заздалегідь, бо близько будинку Читальні ніде не було такого матеріялу. Більший загін поліції прибув до Читальні вже по всьому. Вістка про бійку вспіла була зібрати зі сусідства тисячну товпу цікавого на галабурди народу. Поліція зайнялася порядками серед тої товпи. “Ударники” вже вспіли були посадити своїх ранених на гари і зникли. Кілька з них взагалі не зявилися до своїх домів після цієї неділі. Лікування ударників віддано в руки лікарів з упривілейованої в комуністичному царстві нації, а не лікареві комуністичного Робітничого Запомогового Т-ва. Віче продовжалося вже без перешкод далі після програми і закінчилося спокійно-гимнами як звичайно.

Так в дійсности малася справа з нападом “ударників” на віче Ради.

Виннипег ще довго буде сміятися з того комуністичного “ударництва” на вічу Ради. Хто любить добре посміятися, нехай читає опис того “ударництва” в “УРВістях” з 25 липня. Білі нитки брехні по чорній дійсности тої галабурди видно в тому опису без ніяких посторонних вказівок.

Віче Ради мало головню на цілі проголосити становище Ради щодо найважніших питань українського життя в Канаді і Старому Краю. Рівночасно воно мало на оці скріпити і поширити об’єднання в Раді українських організацій у Виннипегу. “Ударницька” галабурда на вічу до-

помогла в цьому дуже багато. Вона всім відкрила очі на поважну небезреку для українських організацій Виннипегу з боку комуністів. Сім разом Раді послужило щастя, але кожна окремішна організація мусить тепер застановитися над тим, чи вона сама буде здібна і достаточо сильна справитися з подібною гостиною “ударників” у себе? А нема сумніву, що вони не опам’ятаються від одного погрому! Доки Москва буде збирати податки з України, доти муситиме платити українським Юдам за їх оборону свого московського пановання на Україні. А Юд нігде ніколи не забракне. І за свою Юдину заплачу вони мусять показати Москві якусь свою роботу, тому то їм так дуже хотілося крови на вічу Ради. Тому то вони й терплять між собою такого московського хама, що важиться в українських стінах затягати “Ми на Україну пойдьом”! Тому вони мусять брехати й видумувати несотворені речі, щоби запаморочувати до решти голови нещасних малосвідомих людей, доведених до розпуки безробіттям в Канаді. Дезертирів з українського фронту і громил їм не скоро забракне. Отже кожна українська організація мусить готуватися до оборони перед комуністичним “ударництвом” не на жарти, хоче чи не хоче. А єдина певна й успішна оборона перед ними є тільки в об’єднанні всіх українських сил, розділених нині різними дрібницями. “Ударники” дуже скоро зорієнетувалися, хто ходить собі самопас і напевно не забудуть того використати, щоби мати чим похвалитися перед Москвою. Робота комуністичного “ударництва” не вичерпується погромами, перед якими можна ратуватися охороною поліції. Вона має різні форми і представляє різні небезпеки перед якими тільки ми самі є в стані себе охоронити. Але се є можливо тільки в об’єднанні, не самопас. Тому то всюди в Канаді робляться всякі спроби українського об’єднання. Тому то і повстала Українська Національна Рада у Виннипегу, яка своїми кривавими хрестинами ясно доказала свою силу і життєздатність.

Дуже несмачно виглядають спроби канадських українських часописів закрити і затаїти факт існування Ради у Виннипегу. Се виявилось дуже яскраво також у звітах з першого віча Ради. Звіти мусіли дати, бо віче було цікаве і важне і сильно розголошене в англійській пресі, але імя Ради затаїли і заступають його фразою “кілька організацій”. Се фраза брехлива. Віче робила одна організація, а іменно Українська Національна Рада у Виннипегу, куди вже належить не кілька, а кільканайцять місцевих орга-

нізацій. Англійська преса зазначила се виразно. Ся українська “політика” проти Ради не дивує в такому часопису, якого головною цілю є пропаганда неукраїнської книгарні і мало популярної політичної партії, але дивує в дійсно українських часописах. Але певно та “політика” не затаїть Ради перед очима загалу українського громадянства в Канаді. Вона є тільки доказом, що всі існуючі українські партії й партійки однаково не долюблюють Ради. Але може се й добре. Такої загальної організації, якуби всі однаково любили, мабуть неможливо в нас створити, отже може бути, що Рада, яку всі однаково не люблять, муситиме взяти на себе задачу такої організації в цілій Канаді.

Українцем і комуністом бути не можна, — можна бути комуністом або Українцем, зрадником свого народу або його вірним сином.

РЕЗОЛЮЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ В СПРАВІ БОЛЬШЕВИЦЬКОГО НАПАДУ НА ПЕРШЕ ВІЧЕ УКР. НАЦ. РАДИ ДНЯ 16 ЛИПНЯ 1933.

(Принята на засіданні дня 28 липня 1933.)

“Українське населення Канади, числом коло 400 тисяч душ, є трудолюбивими, спокійними і лояльними громадянами Канади, що виконують сумлінно свої горожанські обов’язки перед новоприбраною вітчизною Канадою, користують з широких горожанських прав, і свою працю і сили направляють на піднесення культури, добробуту своїх родин і цілої країни і на виховання своїх дітей на культурних і гідних громадян краю. Українське населення Канади користується вільно і мирно зі своїх просвітних, запомогових і економічних організацій, не втручаючись в справи організацій інших напрямків, релігійних чи політичних. Українське населення Канади є ворогом всяких насильств і нападів, всяких заворушень і заколотів.

Тому для українського населення Канади большевицько - комуністична пропаганда, большевицькі насильства і напади є порушенням спокійного лояльного життя, є перешкодою мирного культурного розвитку і мирної праці, та виконання горожанських обов’язків. Тому большевицькі гнізда, в формі різних большевицьких організацій під різними зовнішніми лояльними формами, є тими джерелами неспокою і турбот, тими осідками, де виробляються плячч нападів і

надсильств на зразок терору большевицької Чехії в старому краю.

А тому Українська Національна Рада ще раз глибоко засуджує большевицький терор і бандитизм, котрий большевицькі агенти стараються перекинути навіть на канадійську землю.

Українське населення Канади буде й на далі непохитним ворогом комуністичної пропаганди і буде боротися всіма силами проти задурування московськими брехунами українських мас, проти підбурювання їх на насильницькі виступи і божевільні вчинки, а всяким большевицьким бандитським нападам буде давати належну відсіч”.

НОВА ХВИЛЯ РУІНИ БОЛЬШЕВИКАМИ УКРАЇНИ (САМОГУБСТВО М. СКРИПНИКА)

Недавно закінчив своє життя самогубством найліпший письменник Великої України М. Хвильовий. Увесь час їли його большевицькі звірюки, гризли його тіло, шматували душу. Кілько разів примушували його “каятись” у гріхах перед Москвою, у гріхах перед кривавими катами її. Він каюся, але знову говорив правду з любови до свого нещасного народу, з любси до правди. Так як робив великий Галілей, котрого примушували тодішні кати зречтись правди про те, що земля рухається навколо сонця. Він “каюся” і говорив правду. І як великий Галілей, загинув і наш письменник.

А оце прийшла звістка, що сам себе загубив старий большевик, комісар уряду Микола Скрипник. Лише в минулому році большевики святкували його 60-ліття, святкували і вихваляли. А оце він загубив себе, і на сторінках смердючої большевицької преси потекла гидка отруйна грязь брехні і ганьби на небіжчика. Чому-ж?

Комуністичні газети з Харкова (“Вісти” ч. 140 до 155), що наспіли до Виннипеґу, принесли пояснення смерті М. Скрипника і разом з тим вістки про нову руїну України.

Виявляється, що Москва зістала вельми незадоволена з України, бо помимо того, що Україна вимирає з голоду і здирства, Москва вимагала з України ще більше хліба, ще більшого здирства. Прислала Москва особливого диктатора П. Постишева (бо мало ще поляка Косіора, жида Хатаевича і інших жидів, москалів, поляків, вірмен то-що). Постишов викрив, що українські комісарики (бо комісари чужинці) за добрі до своїх людей і за мало мучать їх голодом.

Викрив і наказав повисилати всіх таких добросердих Українців і настановити нове начальство, яке не малоб жалю до народу. Разом з тим він викрив, що на Україні зявилися українські вчені, професорі, що зростає українська культура навіть на московським пожарищи. Хтож виною? Постишев знайшов, що виною є М. Скрипник. Старий большевик, вірний комісар, але... Українець, єдиний освічений Українець серед московських комісарів. І зразу око Постишева шугнуло за 15 літ назад і знайшло, що 15 літ Скрипник киричить, що всі його писання, друковані комуністичними видавництвами, що всі його керування були зрадницькими, бо вони ведуть до створення української мови, відмінної від московської, до створення української культури, відмінної від московської і т. д. Побачив все Постишев і наказав: катувати і карати українських учених: Смерчанського, Курила, Синицького, Бадана, Полонського, Ерстенюка, Солодуба, Яворського і велике число інших. Наказав знищити українські слова, що рижняться від московських, знищити всі словники, правописи, книги, шкільні підручники, в яких уживається добра українська мова, а натомість наказав: за місяць надрукувати нові книги, в котрих українська мова вливалась би в московську... бо завданням комунізму є злиття націй. Отже, все це є обмосковленням України, нищенням її культури.

Наказав Постишев каратися і Миколі Скрипникові. В своїй промові 14 червня П. Постишов говорив, що п. Скрипник дуже слабенько вишкрібає свою спину “московською мочалкою” і що треба Скрипника вишкрібати ліпше. І після цього почали шкрібти Скрипника московськими шкрабачками так, що 7 липня Скрипник наложив на себе руки.

Смерть Скрипника це яскравий показчик повного банкруцтва большевизму. Большевизм обернувся в найгіршу татарщину, в московську катівню часів дурного царя Івана Грозного. Побачив Скрипник, що нідля чого нищили Україну, розстрілювали тисячі а тисячі людей, виморювали голодом, муками... Побачив, що і його гріх перед народом не довів нідочого... і спокутував свій гріх смертю, і сховався у смерті від дальшої лютости московських катів.

Так наложили на себе руки комуністи: Йофе, поет Есенін і багато інших.

Ми не маємо тут місця для обширнішого огляду, але згадаємо ще те, що Постишов наказав, і на комуністичні трибуни повилазили українські льокаї і песики московського пана; такий

собі "тов" Хвиля, такий собі П. Любченко і інші. Їм наказано виступити проти Скрипника, і вони тепер пишуть і говорять як Скрипник зрадив Москву. Між іншим П. Любченко обвинувачує Скрипника, що він вважав, що Українська Центральна Рада вела визвольну роботу для українських селян і робітників, що національне визволення України — це є визволенням і соціальним, що до цього привела московська неволя, що українська нація є безбуржуазна нація і таке інше, а Хвиля обвинувачує Скрипника, що той не хотів заводити в українській мові московських слів і т. ин.

Закінчується все це тим, що Центральний Комітет московської комуністичної партії на Україні виносить постанову, в якій каже: "ми даємо вам, товаришу Постишов, обіцянку боротися за здійснення ваших вказівок"... Отже, не робітники, не селяни керують Україною, а московські посіпаки Постишові. І це називається робітничою владою! І є ще негідники і дурні, що підпірають цю владу навіть тут в Канаді.

Характерно, що на зборах харківських комуністів 9 липня, коли увійшов туди Постишов, всі встали на ноги, як перед царем.

М. Скрипник, актом свого самогубства, вилучив себе з банди комуністів, він перейшов до українського народу. Але навіть по смерті його, московські кати захопили його труп і хоронили як свого, проливаючи крокодилячі сльози ніби над слабодухістю небіжчика. Огідні паскудні шакалі, смердючі трупоїди!

Поводьмося з усіма людьми по братерськи. Але будьмо ворогами тих, хто знущується над нашим народом. Держави — московська, польська, румунська, чеська є тюрмами нашого народу. Мусимо бажати, щоб ці тюрми розвалились.

ПРО НАЦІОНАЛЬНИ ВІДЗНАКУ ДЛЯ КАНАДИЙСЬКИХ УКРАЇНЦІВ

Справа національної відзнаки не є маловаж на річ, як здається. Уже з живого життя ми бачимо як поширені різні відзнаки поміж людьми різних національностей, станів та клас. Відзнака — це **символ живого зв'язку**, символ ідейного єднання поміж різними групами людей. Отже відзнака є одним із дуже важких засобів кріплення організації, плекання дисципліни, виховання в людях суспільної свідомості і солідар-

ности. Найбільш важною є відзнака для молоді. Підростаюча молодь втягується в суспільне життя, виробляє в собі певні засади суспільної свідомості і особистої самоповаги та гордості. Молодь лучиться в різні суспільні кружки та організації, і належність до них надає молодому серцю гордостів і молодому розумові поважних настроїв. Молоді одиниці, що не належать до кружків та організацій зістаються звичайно позаду розвитку і часто деморалізуються. Відзнака в молодечих організаціях є символом гідності і поступу.

Піднесення національної солідарності українського населення Канади є засобом до створення з великої розпорошеної маси Українців **великої суспільної сили**, потрібної для добробуту Українців в новій батьківщині і для боротьби за визволення українського народу. Піднесення національних почувань серед української молоді є ще більш важною задачею — виховати цю молодь на свідомих українських людей і гідних канадійських горожан.

Тому канадійські Українці мусять мати свою канадійсько - українську національну відзнаку, котру б носили всі молоді й старі поміж своїх товариських відзнак. Ця канадійсько-українська відзнака мусіла б сполучити дві ідеї: ідею доброго канадійського горожанства і ідею української національності. Це дві сторони українського життя в Канаді: одна — любов до нової батьківщини, яка дає нам життя, і друга — любов до свого народу на українських землях і тут в Канаді. Одна лише українська відзнака буде заслониати велику вагу тутешніх інтересів українського населення і буде зачужа для молоді; навпаки — лише канадійська відзнака заслонує вагу національної солідарності.

Встановлення відзнаки для канад. Українців як раз на порі. Бо на порі піднесення нашої української активності.

В Канаді така відзнака вже майже увійшла в життя. Це — кленовий лист (Канада) і на нім тризуб (Україна). Відзнака зовнішне гарна, красно репрезентує Українців перед рештою Канадійців і її можна прийняти за найліпший символ канадійсько - українського співжиття.

Так і вирішила Укр. Нац. Рада на своєму засіданню дня 28 липня. Вона ухвалила такий зразок канадійсько - української національної відзнаки: на кленовому листку тризуб.

Відзнака може бути більша чи менша, так само як і різного артистичного виконання, без

всіх написів, само собою зрозуміла. Товариства можуть замовляти виріб цих відзнак самі, а можуть також повідомити бюро Укр. Нац. Ради про те, яке число відзнак їм потрібно, щоб при замовленні можна було взяти на увагу потреби окремих товариств.

ПРЕСА І УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА РАДА

Важко було уявити собі якими завзятими є вороги українського об'єднання, аж доки не народилася конкретна форма такого об'єднання, Українська Національна Рада. Ворогам дуже подається, коли Українці розбиті і дуже неприємно, коли вони по братерськи еднаються.

Президія Укр. Нац. Ради була певна, що існуюча преса на українській мові як не поставиться до неї дружно, то бодай, з газетярського інтересу буде друкувати інформації про неї. Так, принаймні роблять англійські часописи.

Одначе, коли представники УНР. звернулися до редактора "Канадійського Фармера" п. Дацкова з відозвою УНР. до українських організацій, то п. Дацків заявив, що він не буде ні слова друкувати від УНР і про УНР. Коли його запитали чому, то він заявив, що тому, що він, Дацків, є проти такої організації.

Маючи на увазі, що п. Дацків є лише найнятий редактор, а управителем "Канадійського Фармера" є чех Доячек, з рамени тієї неукраїнської групи, що видає "Канадійського Фармера" для свого бізнесу, представники УНР звернулися до самого п. Доячека. Але і п. Доячек, не менш категорично, як його редактор, заявив, що ні слова про УНР. друкувати не буде, бо, мовляв Українці не мають таких людей, як чеський президент Масарик, і їм не потрібно творити На-

ціональної Ради. До того п. Доячек додав, що він є обурений, що на організаційні засідання УНР не запросили нікого з його видавництва.

Після таких заяв пп. Дацкова і Доячека представники Нац. Ради вважали зайвим продовжати зносини зі згаданим видавництвом.

Відозва УНР., післана до "Нового Шляху", котрий видає УНО (Стрілецька Громада) в Саскатуні, світу не побачила. Чи не є часом "Н. Ш." подібної думки як і п. Доячек? Наколи ж трапився большевицький напад на перше віче Укр. Нац. Ради у Вінніпегу, то "Новий Шлях" приховав те, що то був напад большевиків, а написав, що то в Національній Раді бились українські національні товариства між собою.

Ми запитуємо наших приятелів з "Нового Шляху", як це так, що деякі члени У.С.Г. боронили віче від нападу московських бандитів, а один з них дістав навіть ножом по чолу від большевицького хулігана, а "Новий Шлях" заняв таку дивну позицію в інформуванні своїх читачів, хоч мав досить правдиві інформації хочби з англійської преси.

Подібно як "Новий Шлях", написала жидівська газета у Вінніпегу "Увікли Ревю". Вона написала, що то делегати укр. нац. товариств билися між собою.

Лише англійські газети по цілій Канаді написали без крутійства і лише з англійської преси Українці довідалися і про Національну Раду, і про напад на неї большевицьких бандитів.

.....
Дати цента на комуністичну роботу — це дати датку на скріплення в'язниці, в котрій катують вашого батька.
.....

Потреба загально-українського національного часопису

Балачки про конечність об'єднання наших сил в Канаді, створення єдиного, ціпкого національного фронту ніколи в нас не припиняються. Читаємо про се від літ у різних українських часописах, чуємо на сю тему промови на кожнім національнім святі, на кожнім бенкеті й більшим зібранню, та в приватних розмовах. Однак на ділі річ виглядає зівсім інакше.

Коли кілька тижнів тому назад кільканайцять передових українських товариств міста Вінніпегу рішило покласти кінець балачкам й після основних нарад фактично заснувало таке українське національне об'єднання в формі Укра-

їнської Національної Ради, організатори сього тіла сподівалися, що ті групи і одиниці, що найбільше побивались за об'єднанням українського народу в Канаді, тепер стануть на услугах доброї справи й доложать усіх своїх сил до її закріплення й розбудови.

Вийшло однак цілком інакше. Саме з боку тих чинників, що вічно співали ріжними голосами пісеньку згоди, ми стрінулися вже при творенню Ради й опісля з як найзавзятішою опозицією. Чому се так? Чи може комусь не подобалася плятформа Української Національної Ради? Нічого подібного! Всі наші противники одо-

брили програму нової організації, кожний однак найшов якусь особливу причину, щоби стати на боці або прямо приступити до її розбивання.

Одні заявили, що, мовляв, таке об'єднання вже давно існує, й тому непотрібно закладати нове, другі сказали те саме, лише з тою різницею, що то, мовляв, їхня в л а с н а організація малаби бути тим існуючим об'єднанням, третім не подобалися деякі одиниці, що ввійшли в склад управи Ради, а інші знова коротко заявили, що вони не вірять в успіх Ради й тому її не піддержать!

Річ ясна, що се були й є лише дуже слабенькі викрути. В дійсності, й се треба сказати тут без ніяких обиняків, усі наші противники тому так завзято виступили проти Національної Ради, бо вони зрозуміли, що се буде справжня Рада, де кожний буде мати свій голос, а всі справи будуть рішатися спільно громадським способом. Тимчасом їм всім хотілосяб мати таку Раду, що булаби ційковито в їх руках, якою вони моглиб крутити на всі боки після власних примх, або навіть після приказів присланих їм зі закордону. Сумне, але правдиве!

Найбільше жалю гідним показалося з нагоди заснування Української Національної Ради, становишко всіх без виїмку часописів, що появляються у Канаді на українській мові. Коли Рада зладила відозву до українського громадянства з описом своїх цілей і зазивом вступати в її члени, ніоден український або на українській мові друкований часопис не схотів помістити сеї відозви на своїх сторінках.

Справа цілком ясна для тих, що знають тутешні відносини й дивляться на все отвертими очима. Існуючі укр. часописи будьто видаються чужинцями для політичних або бизнесових цілей, будьто є речниками більше або менше вузьких релігійних, чи суспільних груп. **Українського часопису, що станувби понад усіма партійними або релігійними справами й старавсяби об'єднати всі творчі українські сили без різниці, для спільної праці в користь цілого тутешнього загалу й українського народу в Європі, на жаль у Канаді покищо нема!**

Сю прірву треба якнайскорше заповнити. Часи тяжкі й засоби добути на н о р о д н і ціли сьогодні нелегко. Однак громада великий чоловік. Не минає майже тиждень, щоби десь не отвирано якоїсь нової української церкви, читальні або народного дому. Се все робиться помимо депресії при помочи дрібних лепт, складаних людьми доброї волі. Таксамо можна й покликати до життя новий український, суто-національний часопис!

Українська Національна Рада має кваліфікованих редакторів і робітників, що готові дати свою працю безплатно в цілі поставлення на ноги нового часопису. А передусім Рада вірить в необхідність своєї акції, якщо український нарід у Канаді має нарешті позбутися різних непрощених опікунів і вийти навсе із зачарованого кола дотеперішньої загуменкової короткозорої політики.

Ми певні, що в Канаді найдеться на початок кількадесятя народніх організацій й кілька тисяч свідомих Українців, яким уже остогидли релігійні сварки й всіляка партійна чи особиста гризня й які в ім'я національної єдності й загального національного добра піддержать усіма силами нашу акцію. Нехай живе новий незалежний національний український часопис у Канаді!!

ПРЕСОВИЙ ФОНД

Укр. Нац. Рада, на засіданню дня 28 липня, прийняла постанову приступити до збірки добровільних даток на пресовий фонд для видання тижневої загально - української національної газети в Канаді.

Президія Укр. Нац. Ради звертається до всіх українських національних організацій в Канаді з закликом приступити до збірки такого пресового фонду своїми власними силами, віддавши на це в першу чергу наступні місяці **серпень і вересень**. Способи збірки пресового фонду: колекта добровільних даток на листи, дохід від підприємств і т. ін.

Зібрані на пресовий фонд гроші кожне товариство має задержати в своїй власній касі, лише повідомляти Укр. Нац. Раду про зібрані суми. Аж тоді, наколи пресовий фонд по товариствах дійде до потрібної висоти, буде вирішено питання про видання часописі, всі зібрані суми можуть бути передані до каси Укр. Нац. Ради, розуміється за згодою товариств.

Бажано взяти за основу, що жертводавці на пресовий фонд матимуть право обернути свою жертву на передплату будучого часопису і таким чином діставати часопис. Тому бажано записувати імена і адреси всіх жертводавців на суму від 50 центів.

Не відкладайте цього важного діла на далеко! Спільними силами створимо наш національний пресовий фонд і будемо мати свою власту дійсно українську часопись, однаково близьку і дружню всім Українцям в Канаді без різниці партійних та релігійних напрямків!

З ЖИТТЯ І ДІЯЛЬНОСТІ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ У ВІННІПЕГУ

В Інституті Просвіти відбувається п'ятижневий курс для тих хлопців і дівчат, що покінчили англійські школи на учителів англійських публичних шкіл та бажали вивчити також добре українську мову, історію, граматику, історію письменства, музику і т. д. Курсом проводять фахівці згаданих предметів.

Секція Молоді Т-ва Читальні Просвіти відбуває кожного тижня свої засідання й що місяця збори. На кожних зборах і засіданню виголошують їхні члени найменше два-три десять мінутіві реферати і дебати в укр. мові по черзі. Реферати виголошують на різні теми, головню з життя укр. письменників, поетів, історії України і т. д. Також запрошують визначніших людей з відчитами на свої сходини. Таких відчитів дебат відбулося протягом минулих шість місяців 23. Також два рази в тижні вправляються в спортивій грі в ситко.

Секція молоді при Соборі ім. св. Ів. Сучавського працює зі всією енергією рука в руку зі старшими членами цього Тва в справі сплачування довгу, який ще тяжить на їхній церкві. Окрім того провадять курс української м. ви і письма для тих своїх товаришів, що перейшли шкільний вік й не научились добре укр. мови, письма і історії України. Рівнож влаштовують концертіві вистави на своїй хоч не величкій сцені..

Секція молоді при Інституті ім. Т. Г. Шевченка на Бруклендс — цього року проявила досить прогресивну працю не тільки в сценічних театральню - концертних виставах але також заснувала спортову секцію хлопців і дівчат, котрі дуже гарно пописуються. Укр хлопці й дівчата, що до цього року здобували славу чужим спортовим клубам, тепер прийшли до цього зрозуміння, що між своїми також можна гарно пописуватися як між чужими.

Канадійсько-Український Атлетичний Спортовий клуб, що вже від ряду літ існує і здобув собі досить популярне ім'я між чужим і своїм громадянством міста Вінніпегу й околиці, дуже гарно пописується й веде перед і цього року між всіми клубами цієї ліги до цього часу і то хлопці і дівчата. Ті наші хлопці і дівчата, що попали в чужі спортові клуби з тою зневірою, що К.У.А.К. не зможе вибитися на перше місце, тепер жалують, що вони не можуть в нім брати участі. Укр. громадянство повинно більше

зацікавитися спортом, приходити на їхні гри і цим піддати захооту нашим молодим спортовикам, як другі народи це роблять. Почетний голова цього Клубу п. В. Коман, п. Мороз, голова.

Клуб Професійних Дівчат заснований тому пару літ назад, проводить гуманітарну працю в допомозі бідним і слабим моральною і матеріальною помічю, головню підчас свят. Рівнож на своїх що двотижневих сходинах виголошують реферати на різні теми, а головню з історії України. На запрошення висилають своїх членкинь з виховавчими відчитами до других організацій. Голова цього Клубу панна А. Лютак, панна Жеребко, писарка.

При Тві Кобзар на Форт Рудж недавно організувалася секція молоді і береться щиро до підготовки сезонних театральню - концертних вистав. Дуже гарно з їх сторони.

Про другі організації молоді не маємо поки що найменших інформацій про їхню працю. На другий раз напишемо.

Тепер всі організації Молоді а це: Клуб Професійних Дівчат, Студентський Кружок Канадійсько - Український Атлетичний Клуб, Секція Молоді при Т-ві Читальні Просвіта, Секція Молоді при Інституті Просвіта, Секція Молоді при Укр Народнім Домі, Секція Молоді при православнім Соборі ім. св. Ів. Сучавського, Секція Молоді при Укр. Православнім Соборі, Секція Молоді при церкві св. Покрови, Секція Молоді при Інст. ім. Т. Г. Шевченка на Бруклендс, працюють в справі збирання фондів на висилку делегатів на Зїзд Укр. Молоді до Чикага. Українське громадянство повинно піддержати їх в цій справі як морально так матеріально.

А. Гос—п.

ОТВОРЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ ІМ. Т. ШЕВЧЕНКА В ПОРТЕДЖ ЛЯ ПРЕРІ.

День 16 липня був великим торжеством для української громади міста Портедж ляПрері, бо в тому дні заложено угольний камінь і отворено для громадського вжитку нову салю товариства ім. Т. Шевченка. Після відіграння мійською оркестрою гимну "О Кенеді" доконав мейор міста Дж.С. Міллер заложення угольного камення й виголосив при сій нагоді коротку й дуже гарну промову.

Відтак забрав голос делегат з Вінніпегу п. Кость Андрусинин, котрий виголосив дуже замітну промову в англійській мові.

Потім промовив голова товариства п. Ф. Самець, який привитав сердечно всіх присутніх і запросив всіх на обід до салі. На початку обіду промовив секретар товариства, п. Г. Пиллявський, а відтак по черзі забирали голос делегати других товариств і англійські гості. Перший говорив Др. М. Мандрика, який вказав на вагу хвилі й велику потребу народньої єдності, а відтак передав товариству привіт від Української Національної Ради. Після нього промовляли два англійські бесідники, полковник В. Д. Воллес і п. В. Р. Сексмит, а відтак проф. В. Біберович виразив ширі побажання успіху в новій домівці іменем Кан. Укр. Інституту Просвіти у Вінніпегу. Далше промовляв ще раз по українськи п. Кость Андрусишин від Читальні Просвіти і передав привіт нашій організації голова, п. Стеван Скобляк, а від товариства молоді при Інституті Просвіти у Вінніпегу п. Іваськів Ряд бесідників замкнув короткою але сердечною промовою п. О. Стебелецький. П. суддя Ф. Дж. Тейлор, що донедавна заступав наше містечко в провінціоноальнім соймі й був щирим прихильником нашого товариства виправдав свою неприсутність через п. Жаровського.

При заложенню угольного каменя й відтак у галі підчас бенкету співав хор нашого товариства під управою п. Марка Кіся.

Місцевий Громадянин.

СІВАЧІ БРЕХНІ, ЗДИРСТВА І ТЕРОРУ

В своїй історії революції на Україні і в Росії небіжчик М. Шаповал назвав добу панування большевиків над Україною добою брехні, здирства і терору. Які це мудрі слова!

Вся большевицька політика заснована на брехні і обмані, вся їх робота — на здирствах, а вся їх влада на бандитизмі та терорі. Цю большевицьку засаду перенесено московськими наймитами і в Канаду. Все в них засновано на брехні. Останній напад большевицьких бандитів на віче Нац. Ради, розмальовано їхніми московськими писаками так, що жадного слова правди в тому нема. Від першого і до останнього слова — гола і дурна брехня. Лише правди в тому є та крихта, що замовчати свою поразку вони не змогли: признались, що таки їхніх бандитів вибито і набито. Правда, брехали вони трома нападами, бо на початку не отямилились; три дні мовчали, на третій вибрехалися, а ще через кілька днів свою першу брехню ще раз перебрехали.

Які мусять бути темні й затуркані їхні прихильники, щоб давати себе напувати брудними

поміями брехні, щоб давати себе обдирати як липку ріжними “колектами” і щоб давати себе підбурювати на терористичні напади!

Між іншим нахабною брехнею є писанина і базікання московських наймитів ніби Укр. Нац. Рада хоче депортації безробітних чи будького. **Ніколи ніхто і нігде з президії чи референтів Укр. Нац. Ради про ніяку і нічию депортацію не говорив.**

Комунізм не є робітничий рух, а лише поганя хороба робітничого руху.

ВІД ВИДАВНИЦТВА

Вістник Укр. Нац. Ради буде видаватися в міру потреби. Пресовий фонд **Вістника** складається з добровільних даток і з виручки від розпродажу чисел..

Паширюйте ВІСТНИК серед українського громадянства!

Зберіть його числа в своїх бібліотеках!

Датки на пресовий фонд ВІСТНИКА передавайте до місцевих товариств або присилайте на адресу Укр. Нац. Ради.

ДО УКРАЇНСЬКИХ ЧАСОПИСІВ

Просимо передрукувати декларації і інші матеріали У.Н.Р. на сторінках Ваших видань.

ЧИТАЙТЕ І ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ УКРАЇНСЬКІ ЖУРНАЛИ І ЧАСОПИСИ

“**Вістник**”, місячник літератури, мистецтва, науки і громадського життя. Річна передплата в Канаді 4 д. Адреса: Львів ул. Чарнецького 3.б.

“**Рідна Мова**”, науково-популярний місячник присвячений вивченню української мови. Редактор і видавець проф. Ів. Огієнка. Передплата 1 дол. Адреса: Варшава ул. Стальова 25.—10.

“**Рідна Школа**”, ілюстрований півмісячник. Передплата 2 дол. на рік. Адреса: “Рідна Школа” Львів, Ринок ч. 10.

“**Трудова Україна**”, політичний місячник. Передплата 1 дол. на рік. Адреса: U 1 Batterie, Praha XVIII. Czechoslovakia.

“**Громадський Голос**” тижневик для працюючого народу. Річна передплата \$2.50. Адреса: Львів, Міцкевича 7. II.

“**Новий Час**”, український щоденник, Річна передплата 6 дол. Адреса: Львів вул. Боїмів, ч. 4.

HERALD

OF THE UKRAINIAN NATIONAL COUNCIL
IN CANADA

EXTRACT FROM THE CONSTITUTION OF
THE UKR. NATIONAL COUNCIL
(Established on May 5th, 1933,)

1. The Ukrainian National Council is a representation of Canadian Ukrainians organized in various educational, cooperative social, benevolent, professional and other associations.

2. The aims of the Ukrainian National Council are:

a) To cultivate among the Canadian Ukrainians the principles of worthy Canadian citizenship, and to promote a better intellectual and economical development among them.

b) To reflect the public opinion of the Canadian Ukrainians regarding the Ukrainian problems.

c) To support the Ukrainian people in Europe in their struggle for independence and in their endeavour to create the united Ukrainian sovereign state.

A DECLARATION OF THE UKRAINIAN NATIONAL COUNCIL IN CANADA

regarding the Communist propaganda among the
Canadian Ukrainians

Every upright Ukrainian who has found a new fatherland in Canada must be a worthy citizen of this country, because he was driven from his native soil by misery and injustice and by the persecution of the greedy occupants of his land and has found in Canada liberty, respect and an open road leading to a better life.

Every upright Ukrainian feels a deep sorrow at the thought that his nation is enslaved, and plunged in utter misfortune and distress, therefore every Ukrainian cherishes in his heart the dearest watchword: "Ukraine must be freed."

This watchword will be realized when upon the expanse stretching from the Carpathians to the Caucasus there will emerge the great Ukrainian state, powerful within its boundaries, recognized by the world powers, with a place in

the international organs, and with ambassadors in all the nations of the world.

This watchword will be realized when in such a state the Ukrainian people, numbering forty-five millions, will possess enjoy and profit freely and independently from the inestimable natural resources of Ukraine.

Therefore the Ukrainian people in their heroic struggle against the Russian Empire and against Russian and Polish attacks, during the epochal years of 1917 - 1922 and in the revolutionary period following these years until the present day, impose upon themselves a task to unite their efforts in the attempt to liberate their country from the heel of foreign invaders from Moscow and Warsaw and to establish an independent and sovereign state of Ukraine.

The historical events of 1918 - 1920 testified that the Ukrainian people would have reached their aim and created an independent Ukrainian state and driven away the invaders of the western portion of Ukraine now governed by Poland, Czechoslovakia and Roumania, if the Communist government of Moscow had not let loose upon the newly formed Ukrainian Republic its armed hordes and stifled in blood and fire the great endeavour of the Ukrainians towards independence.

The Ukrainian people were again fettered and yoked by their everlasting torturer, Russia, which since the time of Peter and Catherine continually oppressed them.

In their attempt to deceive the world and the Ukrainian people, the Communist invaders proclaimed a part of Ukraine, The Ukrainian Soviet Republic. But what have they given to the Ukrainian people living in this Republic?

The Ukrainian people want sovereignty full independence, and resent to be dependent upon Russia, as is really the case. In Ukraine under the Communistic Moscow rule there are no boundaries, no military force to defend the country, no independent administration because the wires of government are pulled in Moscow. There are no Ukrainian ambassadors, no place among the nations of the world for the Ukrainians who are governed by the Soviet Russia. There is not even a shadow of independent government in Ukraine, but only a contemptuous name on the map.

The Ukrainian people want to enjoy and distribute among themselves the natural resources of their country, in order to live and prosper. The Communist Moscow, however, has

deprived them of everything: farm lands, coal and iron mining areas, and other resources which make Ukraine one of the richest countries in Europe. The Communist Russia has deprived them of means of production, railways, factories and above all enslaved their working strength in the service of Moscow.

The Communist Russia has even deprived the Ukrainian people of their own homes, driving whole families out their dwellings, ruining their familial ties and forcing people to live a barrack life.

The Ukrainian people under the Communist yoke became lonely and hungry beggars. Ukraine one of the richest country in Europe, a country which once was feeding Europe with her grain and other alimentary products, now finds herself under the heel of Communism, and has herself become a land of hunger and misery.

Shame consumes us when we think of this humiliation; hence our flaming wrath against the Moscovite Communist beast. Not even did the Tartar hordes in the terrible years of the thirteenth century devastate Ukraine as much as these Communist savages.

In the critical years of 1920 - 21, millions of people died out of hunger in Ukraine owing to the misrule of the Communists, other millions died as the result of Communist executions and tortures. And now millions again hunger and thousands fall dead on the roads and fields of Ukraine.

Who will now raise a voice supporting the cruel Russian sway over Ukraine? Who will consciously raise a voice against his martyred people, against his brother, sister, father, mother? Who among the Ukrainians will raise a voice against his own nation in favour of the Moscovite oppressors?

If there is anyone who will do so, he is a traitor to his people. He is not Ukrainian even if he is of Ukrainian extraction and calls himself Ukrainian,

Communist Russia proclaims herself supporter of the interest of the workers, defender of truth, and of the working masses. But he who proclaims himself defender of truth and of the working class must not base his actions on falsehood, extortion and massacres. Those are exactly the weapons of Communism: falsehood, extortion and massacres.

The aim of the Communist Moscow is to fulfil the diseased and maniacal plans of her leaders. Working masses to them are nothing but

muscles, cannon fodder and manure.

But in order to deceive the people, Moscow sings lovely songs, kindles animal passions in order to enmesh the illiterate masses in her nets. Thousands and hundreds of thousands of mercenary agents work among the uncritical masses and lead them into the traps of Russian butchers..

In order to blind the Ukrainians living in free countries and prevent them from lending a helping hand to their brothers in Ukraine, and to force them to serve Moscow like dogs. the Communist autocrats maintain in Canada and in other countries spies and agents who deceive the uncritical masses with false reports about the state of things in Ukraine, incense the people against the local order, rouse them to commit illegal and unwarranted actions and pretend to be the sole leaders and defenders of the rights of the working class.

Only the ignorant follow these agitators, These unfortunate people are told that they alone are competent to give leadership to the world. It is to be regretted that there are people who are deluded by these false hopes and give themselves up to these foolhardy aspirations. They even give their last cent to the insatiable extortioners, and strike their heads against the stone wall for the glorification of Moscow.

In the meantime nowhere and never have the Communist agents done anything beneficial to the worker or farmer. Never! Whatever betterment of their condition have been gained by the workers, it was gained through various unions and other organizations; and everything the workers and farmers have lost, they have lost it as the result of the Communist movement.

Communists clamour about the crisis in Canada and in the U. S. A. No doubt the depression exists. But even in hard times like these the workers are much better off in this or other countries than under the sway of Communism.

We know that the economic crisis in these countries will pass but not thanks to the Communists. We know further that the condition of farmer and worker will be ameliorated by means of a wise and steady cooperation of farmers and workers living in an atmosphere of freedom which this country affords. We believe that better times will soon be back, and when they will come again, life under the Russian yoke will seem even worse and terrible than it is now — savage in comparison with the present depression.

Communist agents deceive people by telling them that Ukraine is undergoing great indust-

rialization. That is true, but this industrialization is effected not for the benefit of the people, but for the pleasure of the maniacal dictators; not for the welfare of the Ukrainian people but for their misery and death.

Day and night, coal, iron, manganese and other riches are mined in Ukraine in order to be exported in great quantities to Russia. And thus is Ukraine despoiled and robbed of what rightfully belongs to her. Her products are not hers but are possessed by a greedy invader, so much so that were Ukraine liberated, she would find in the places of her flourishing mining industry nothing but areas despoiled of their riches.

The wheels of new factories drip with the blood and sweat of the Ukrainian people, the chimneys of those factories smoke with the burning bones of Ukrainian children, for in order to make the wheels turn and the chimneys smoke for the exaltation of Lenins & Stalins it is necessary that the Ukrainians should die by millions from bullets, cold and hunger.

The entire Ukraine is a terrible prison, as terrible as the former Turkish towers and galleys in which the Ukrainian warriors, the Cossacks, suffered unheard-of torments.

Our task is to assist the Ukrainian people in their attempt to liberate themselves. Our task is to destroy those who stand in the way that leads to the liberation of Ukraine.

Ukrainian National Council in Canada feeling this great obligation to the Ukrainian people, appeals to the entire Ukrainian element to defend the dignity of the Ukrainian name, to be worthy citizens of Canada, and to assist the Ukrainian nation to regain freedom on her territories.

Let us be brothers, kind to each other and to our friends, but inexorable to the enemies of our people.

A traitor to our people cannot be our brother. All who follow the dictates of the Communist Russia are traitors to the Ukrainian people. All those organization which bear a Ukrainian name and are Communistic in spirit, are not Ukrainian organizations. They are traitorous and undeserving to be called Ukrainian.

Let us boycott these mercenary traitors, these Communist leaders who by means of provocation make a good living for themselves and earn many a substantial dollar, being paid directly by Moscow or by means of deceiving the working masses.

Let us convert those who have fallen into the nets of Communism.

Down with the slavery of the Ukrainian people, down with their oppressors!

Long live the Ukrainian nation!

Long live brotherhood among the Ukrainians in Canada!

Long live our new fatherland — Canada!

Communist attempt to break up a meeting of the Ukrainian National Council

An official Communiqué of the executive of the U. N. C.

An informative mass meeting, called by the Ukrainian National Council was held Sunday, evening July 16, in the hall of the Ukrainian Reading association, corner Flora and McKenzie streets, before a capacity audience. After a short address of welcome delivered by Mr. Stephen Skoblak, president of the Council, Mr. C. Andrusyshyn took the platform and explained in his speech, that the chief objects of the new organizations were the fostering of the principles of better citizenship, the advancement of cultural activities of the Ukrainian in Canada and the material and moral support of

the Ukrainian people in Europe in their struggle for national independence.

After him spoke Mr. L. Biberovich, who dealt with the political status and the existing conditions in the west Ukrainian territories now under Polish, Czecho-Slovak and Rumanian occupations, and he read a declaration on this subject, approved by the National Council, demanding a complete political independence for the said territories in accordance with the principle of self determination of the people, proclaimed by the Allied Powers during the Great War.

When the third speaker, Dr. M. Mandryka appeared on the platform, to discuss the situation in Eastern Ukraine, which is under the bolshevistic occupation since 1920, a large

group of Communists started to interrupt the speaker, until the meeting had to be temporarily suspended. Finally the troublemakers, who seemed to be satisfied to have broken up the meeting, stood up to sing the Red Internationale, but were forcibly ejected from the hall by the indignant crowd. They retaliated by throwing stones and breaking nearly all the windows in the hall.

Dr. Mandryka was then able to continue his speech, at the conclusion of which he read another declaration condemning the bolshevist rule in Ukraine as more bloodthirsty and barbarous than the Tartar invasion of that Country in the thirteenth century.

The last speaker Mr. D. Budka spoke on the advisability of establishing an independent weekly newspaper and the meeting was drawn to a close by singing the National Anthem. The police, who arrived during the melee, kept order outside.

A resolution of the Ukrainian National Council

adopted at a meeting held on July 28th 1933

"The Ukrainians in Canada, numbering 400,000 people, are industrious, peaceful and loyal citizens of this country. They are conscientiously performing their duties as citizens of their adopted country, and enjoy the rights and privileges devolving upon every citizen of this Dominion. They give their entire strength and ability to the upbuilding of the country of their adoption, and to bring up their children as worthy citizens of this land.

"The Ukrainian element in Canada enjoys the freedom of organizing into educational, benevolent and co-operative units without involving themselves in the matters of religious or political nature. The Ukrainian people in Canada are opposed to all forms of violence, attacks and disturbance.

"The Bolshevistic propaganda and all kinds of Communistic violence and attacks are considered as a serious disturbance of peaceful order of things serving to handicap a loyal and peaceful development of cultural work among the Ukrainians.

"The Bolshevistic nests under guise of various Communistic organizations which assume the mask of loyalty are the sources of all disorders and troubles. They are the centres where the attacks and violence are planned, similarly to the Bolshevist Cheka in the Soviet Russia.

"Therefore, the Ukrainian National Council brands as treacherous the Bolshevist terror and banditism, which the Communist agitators perpetrate on the Canadian soil.

"The Ukrainian element in Canada will continue to be a staunch enemy of the Communist propaganda and will strive to stamp out the lies spread by the Moscow agents among the Ukrainian masses.

"The Ukrainian National Council declares its utmost resentment at the crude manner in which the Communist leaders instigate their followers to violence and other senseless actions; and is prepared to counter-attack all Bolshevistic banditism."
